

เทศน์เช้า วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระเนาะ ตั้งใจฟังธรรมๆ ฟังธรรมที่จับต้องได้ไง สิ่งที่เราวิพากษ์วิจารณ์ได้ การวิพากษ์วิจารณ์นั้นวิพากษ์วิจารณ์เพื่อสติปัญญา ไม่ใช่บูชารำไบนึงไง ธรรมะนะ สัจธรรมๆ ที่เราแสวงหา เราแสวงหาขึ้นมาในหัวใจของเราเนาะ ไม่ใช่ไปไว้ในตู้เห็นไหม คูตี เวลากราบ กราบพระพุทธ พระธรรมก็พระไตรปิฎกเอาไว้ในตู้ แล้วไม่เคยเปิดอ่านเลย แล้วไม่เคยเปิดอ่านเลย แล้วหัวใจของคนๆ ละ

วันนี้วันพระ เราชวนขวามาทำบุญกุศลของเรา มนุษย์ถ้ามีศาสนาจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มนุษย์ที่ไม่มีศาสนา คูตี คูบ้านเรือน คูวัตถุ มันก็เหมือนวัตถุ มันเหมือนกับแร่ธาตุอันหนึ่ง มนุษย์เป็นแก่นนั้นหรือ มนุษย์เป็นแก่นนั้น เขาถึงบอกทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรมนุษย์เขาจะบริหารจัดการไง ถ้าบริหารจัดการ บริหารจัดการแบบเขา นั้นเพื่อเศรษฐกิจ เพื่อเศรษฐกิจ เพื่อการบริหารจัดการของเขา

แต่ธรรมะๆ สัจธรรมๆ มันเป็นเรื่องส่วนตัว มันเป็นเรื่องส่วนตัวของคน เป็นเรื่องความสุขความทุกข์ในใจของเรา ถ้าความสุขความทุกข์ในใจของเรา ศาสนาสอนลงที่นี้ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมๆ ตรัสธรรม เห็นไหม วิมุตติสุขๆ

สุขของโลกเขา สุขเวทนา ทุกขเวทนา มันเป็นเวทนา มันเป็นขั้น ๕ มันเป็นเรื่องเกิดดับ แต่ถ้าเรื่องวิมุตติสุขๆ มันสุขแท้จริง สุขที่ไม่สั้นไหว ไม่แปรปรวนเลย สุขอันนั้นๆ นี้ ศาสนาสอน สอนอย่างนี้ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสที่นี้ ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาแล้วทอดธุระๆ “จะสอนได้อย่างไรๆ” ก็เรื่องของเรา เรื่องของบุคคลคนนั้น แล้วถ้าให้คนอื่นมาบอก คนอื่นมาบอกแล้วเขาเชื่อได้อย่างไร เขาเชื่อได้อย่างไร

คูตี เอ็งเอาเงินมาแล้วเอาบุญไป แลกกัน เอาเงินมาแล้วเอาบุญไป เอาอย่างนั้นหรือ ใฮ้มันเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ มันเรื่องของน้ำใจสิ ถ้าน้ำใจ เราระลึกถึงกัน ความคิดถึงกัน สิ่งที่หัวใจ

ที่มีค่ามันมีค่าที่นี้ คนสวยงามสวยงามมาจากภายในใจ เขาว่าถ้าสวยให้มีสมองใจ ถ้ามันมีสมองมาจากภายในขึ้นมามันเป็นคนที่ดี ถ้าเป็นคนที่ดีขึ้นมา แต่คนเรากว่าจะดีได้ คนเราเกิดมาด้วยอะไร คนเราเกิดมาด้วยอวิชาคือค้นหาความทะยานอยาก คือพญามาร ครอบคร้วของมารใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขณะมารณะ พวกเราไม่มีสิทธิ์ ไม่เคยรู้เคยเห็น มันรู้แต่ว่าเป็นเราๆ ทั้งนั้นนะ สรรพสิ่งนี้เป็นเรา เรามีปัญญา เราเป็นคนยอดเยี่ยม เราเป็นคนมหัศจรรย์ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหย้ามารใจ “มารเอ๋ย เมื่อใด สิ่งใดที่ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราจะไม่กล่าวแก้คำจาบจ้วงต่างๆ ได้ เรายังไม่ยอมนิพพาน”

มารๆ เห็นไหม สิ่งนี้ “เธอเกิดจากความดำริของเรา เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจของเราอีกไม่ได้เลย” ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีครอบคร้วของมารใจ ครอบคร้วของมารคือพญามาร เจ้าวัฏจักร ลูกหลานของมัน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเห็นแก่ตัว นี้เป็นลูกหลานของมารทั้งนั้นเลย ถ้าลูกหลานของมาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำลายอวิชา ทำลายครอบคร้วของมารออกจากหัวใจอันนั้นแล้ว พระพุทธศาสนาสอนลงที่นี้ใจ แต่การสอนลงที่นี้มันต้องมีวิธีการ เขาเรียกอุปกรรม

เรื่องของทานๆ เรื่องของทานที่ว่าเอ็งเอาเงินมาแล้วเอาบุญไป เอาอย่างนั้นหรือ เงินมันมาได้อย่างไร เงินคือเศษกระดาษ เงินมันคือเศษกระดาษเท่านั้นนะ เพียงแต่ว่าน้ำใจของคนๆ ใจใหม่ ถ้าน้ำใจของคน น้ำใจของคนที่เขาเป็นกุศลของเขา เขาจะสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเขา เขาเสียสละเพื่อความสุขของมวลชน แต่เขาเป็นคนให้ มันคืออำนาจวาสนาบารมีของเขา เพราะจิตใจเขายิ่งใหญ่ จิตใจเขาทำได้ จิตใจเขามีค่ามากกว่าเงินทองอันนั้น จิตใจเขามีค่ามากกว่าสิ่งที่เขาเสียสละออกไป สิ่งที่เสียสละออกไปของเล็กน้อย เขาถึงเสียสละออกไป จิตใจเขายิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่เขาเสียสละนั้น เขาถึงเสียสละสิ่งนั้นได้ใจ

ไอ้พวกเรานั้นตระหนี่ถี่เหนียว ไม่มีก็ว่ามี ไม่รวยก็ว่ารวย อวดคิบบอวดดีไปทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละทานนี้ใจ หลอกมันให้เสียสละ นี้ใจ มันเป็นอุบายเสียสละอย่างนั้นทำไม เพราะเสียสละ จิตใจมันเดือดร้อนนะ ครอบคร้วมารมันเดือดร้อนมาก เวลาเราจะให้ใครมันคิดเลยะ นุ่นก็ไม่ได้ นีก็ไม่ได้ นีครอบคร้วของมารมันทะเลาะกันแล้ว เพราะอะไร เพราะเราจะเสียสละทาน ครอบคร้วมารมันทะเลาะกันในใจเรานั้นนะ นี้ใจ คัดนิสัยมัน คัดนิสัยกิเลสใจ

แต่เราไม่อย่างนั้นสิ จิตใจที่ไม่มีหลัก กิเลสเป็นเรา อ้าว! ก็ความคิดของเรา ความเห็นแก่ตัวคือเรา สรรพสิ่งเป็นเราหมดเลย แล้วมันจะคิดอย่างนี้ใหม่ ถ้ามันไม่คิดอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงวางวิธีการไว้ ให้ทาน มีทาน มีศีล มีภาวนา การเสียดทาน คนที่จิตใจยิ่งใหญ่ทำได้ทั้งนั้นนะ คูสิ พระโพธิสัตว์เสียดละชีวิตนะ เรานี้เสียดละด้วยวัตถุนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียดชาติเป็นพระโพธิสัตว์เป็นกระต่าย นายพรานเขาหลงอยู่ในป่าหนาวเย็น จุดกองไฟ ผิงไฟอยู่ คนจะอดตายอยู่ พระโพธิสัตว์โคคเข้ากองไฟเลย เป็นกระต่าย สัตว์

สัตว์มันยังมีความรู้สึกนึกคิดอย่างนั้น มันเสียดละชีวิตของมันเพื่ออีก ๒ ชีวิตได้อยู่รอดไป มันเสียดละชีวิตเลย เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียดละ เสียดละถึงชีวิตเสียดละทุกๆ อย่าง เสียดละเพื่ออะไร เพื่อจิตใจที่เต็มใจ จิตใจที่มีบารมีเต็มๆ “เกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เราจะไม่เกิดอีกแล้ว เกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” ทั้งๆ ที่ยังไม่ตรัสรู้เลย

ถ้าจิตใจที่ยิ่งใหญ่เขาเสียดละได้แม้แต่ชีวิตของเขา วัตถุนี้มันของเล็กน้อยมาก แต่คนตระหนี่ถี่เหนียว โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มันแสวงหาลาภ แล้วมีลาภมาแล้วใครไม่สักการะกู ลาภนั้นไม่มีความหมาย ถ้ามีลาภแล้วเขายังยกย่องสรรเสริญอีกนะ ยกหู ู้อู! ลอยเลยสักการะสำคัญมาก สักการะก็เหมือนกับเราจะเอาชนะคะคานกันไง อยากจะอยู่บนหัวคนอื่นไง

คน คนเขาให้ความเสมอภาคของคน ใครจะเหนือคน คนไม่มีใครเหนือใครหรอก แต่มันจะเหนือได้มันเหนือในหัวใจ มันเหนือที่ไหนละ มันเหนือพญามารนี่ไง ถ้ามันทำลายมาร ทำลายกิเลสในหัวใจทั้งหมดแล้ว มันเหนือที่นี้ เหนือที่นี้ที่ไหน เหนือที่นี้ กลับสู่สามัญใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คูสิ การดำรงชีพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอะไรบ้างที่แตกต่างไปจากพระ

ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระที่ยิ่งใหญ่ ก็พระธรรมดานี้แหละ ก็พระที่ติดดินนี้แหละ เพราะติดดินเพราะอะไร ติดดินเพราะจิตใจมันเป็นธรรมใจ แต่ถ้ากิเลส เพราะถ้ามันไม่ติดดินนั่นคือกิเลสไง มันก็คิดมันขวางไปหมด ไม่มีใครนับหน้าถือตา ไม่มีใครยกย่องสรรเสริญ มันจะกระอักเลือด

แต่ถ้ามันเป็นธรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นธรรม เป็นธรรมในใจแล้ว มันอิมเต็มในใจแล้ว สรรพสิ่งอื่นแล้วมันเติมไปไม่ได้ มันอยู่นอกทั้งนั้นนะ ถ้าเหนือโลกๆ มันเหนือโลกที่หัวใจดวงนั้น ถ้าเหนือโลกที่ใจดวงนั้นนะ แต่เหนือโลกโดยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรีนิพพาน

เสร้านะ เวลาพูดอย่างนี้ เวลาพระอานนท์เวลาท่านพูด “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว” ดวงตาของโลกนะ คนที่มีศรัทธามีความเชื่อนะ ฟังพาอาศัยทั้งทางโลก ฟังพาอาศัยทั้งทางธรรม ฟังพาอาศัยทั้งนั้นนะ ฟังพาอาศัยการชี้นำของท่าน “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว” ถ้าดวงตาของโลก รถไฟเสีย ไฟหน้าดับมันไปได้ไหม ไปมันก็เจออุบัติเหตุทั้งนั้นนะ รถเราถ้ามันไม่มีดวงไฟ มันไปอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นั้นนะท่านชี้นำเพราะมันเป็นสิ่งที่ชี้นำโลก จะอยู่ อยู่เพราะเหตุนี้แหละ อยู่เพราะให้พิสูจน์กับโลกไง เพราะโลกเขาแย่งชิงกันไอ้เรื่องโลกๆ ไอ้เรื่องบ้าบอคอแตกนั้นนะ แต่ที่มีธรรม หลวงตาท่านถึงบอกว่าถ้าพูดถึงทางโลกท่านโง่ที่สุด เพราะท่านก่อนที่ออกมาโครงการช่วยชาติ ท่านไม่เคยแย่งชิงอะไรกับใครเลย ท่านให้เขาทั้งนั้น เสียสละทั้งนั้น เว้นไว้แต่เวลาสอน เวลาสอน สอนลูกศิษย์ลูกหา สอนให้ชนะกิเลส ท่านถึงได้หนักหน่วง

เวลาท่านสอนให้เอาชนะกิเลส ท่านเอาจริงเอาจังนะ แต่ถ้าเป็นเรื่องโลกธรรม ๘ ท่านไม่เคยหันหน้ามามองเลย ท่านถึงบอกว่าถ้าพูดถึงทางโลก ท่านถือว่าท่านโง่มาก คือท่านไม่แย่งชิงอะไรกับใคร ท่านปล่อยให้คนอื่นหมดเลย แต่ถ้าเรื่องของธรรมละ เรื่องของธรรมนะ เวลาหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราเก็บเล็กผสมน้อย คำว่า “เก็บเล็กผสมน้อย” สิ่งใดที่มันเป็นการข้ามลวง ท่านจะไม่ทำๆ ท่านจะไม่ทำเพราะเหตุใด ท่านจะไม่ทำเพราะเป็นแบบอย่างไร เพราะมันมีแต่คนสอนใจ มันไม่มีใครทำให้เห็นใจ สอนนี้เก่งนัก มีแต่คนสอนคนอื่นทั้งนั้น แต่ไม่มีใครสอนตนเองเลย

ครูบาอาจารย์ของเราท่านสอนตัวท่านก่อน ท่านสอนท่านให้ได้ก่อน การที่สอนตนให้ได้ก่อนมันถึงได้รู้วิธีการ ถึงได้เห็นน้ำหนักรของมันใจ เห็นเล่ห์เหลี่ยมของมันใจ เห็นความเห็นแก่ตัวใจ เห็นการที่มันเหยียบย่ำใจ เพราะมันเหยียบย่ำหัวใจดวงนี้แล้วมันถึงไปเหยียบย่ำหัวใจดวงอื่นซะใหม่ ถ้ามันไม่เหยียบย่ำหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้ที่มันจะฉลาดขึ้นมา ก็เรามาวัดมาวากัน เพราะต้องการให้หัวใจดวงนี้มันฉลาดขึ้นมา ถ้าหัวใจดวงนี้มันฉลาดขึ้นมา มันจะมีสติ ฝึกหัดๆ สติๆ มันมีแต่ชื่อ ส.เสื่อ ต.เต่า สระอิ สติๆ แล้วก็ไม้กั้นไป

ถ้ามีสติ เขาจะไม่มีความคิดพลาดแม้แต่กิริยาของเขา เขาจะไม่มีความคิดพลาดในทางความคิดของเขา ในทางความคิด ในทางความรู้สึกนึกคิดในหัวใจ เพราะนั้น เพราะมันเป็น

อารมณ์ สิ่งที่มีมันพวยพุ่งออกมาจากใจ ถ้ามันพวยพุ่งออกมาจากใจ ถ้ามีสติปัญญา สติมันยับยั้งได้
ทั้งนั้นนะ มันดูแลรักษาได้ ถ้าฝึกหัด เรามาวัดมาว่า สิ่งที่เราศึกษามาแล้ว ศึกษานี้ศึกษามา
หมดแล้วแหละ ทหารออกรบไม่ต้องเอาตำราไปหรอก ทหารออกรบ เขาฝึกดีแล้วเขาถึงได้ออก
รบ ไม่มีทหารที่ไหนดออกรบแล้วทางตำรา บรรจุกะสุนอย่างไร จะยิงอย่างไร ตายหมด

นี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้องห่วงเรื่องการศึกษา เรื่องปริยัติ ปริยัติ ศึกษาเราก็ศึกษามาแล้ว
ขณะที่จะออกรบไป ตอนที่จะมาประพฤติปฏิบัติไป ฝึกให้มันเป็น ก็ยังให้มันเข้าเป้าสิ ยิ่งเลยๆ ยิ่ง
ที่ไหนด ยิ่งในใจของคนนั้นนะ ยิ่งในกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก ไม่ต้องไปยิงข้างนอก

อดตา หิ อดตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน คนเท่านั้นเอาชนะตน ถ้าตนเอาชนะตนได้
แล้ว พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ ถ้าพระพุทธศาสนา ในทางการพิสูจน์แล้ว พระพุทธศาสนา
เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ สันติภาพ ภราดรภาพทั้งในใจของเราก่อน มันจะเกิดกิเลสกับกรรม
ต่อสู้กัน

เราไม่เคยเห็นหรอก คนภวานาไม่เป็น คนภวานายังทำไม่ได้ ไม่รู้จักสงครามธาตุ
สงครามขันธ เวลาเกิดสงครามธาตุ สงครามขันธขึ้นระหว่างกิเลสกับกรรมประหัดประหารกัน
ในหัวใจนะ สงคราม ถ้าไม่สงคราม ไม่แตกด้วยชีวิต ครูบาอาจารย์เราท่านเสียสละทั้งนั้นนะ
เวลาสงครามธาตุ สงครามขันธเกิดขึ้น ถ้าสงครามธาตุ สงครามขันธเกิดขึ้น เกิดศีล เกิดสมาธิ
เกิดปัญญา เกิดสมาธิขึ้นมา

สมาธิ ตัวมันเป็นอย่างไร สมาธิ ตัวมันเป็นอย่างไร แล้วเกิดสมาธิแล้วเกิดภวานามย
ปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่เกิดจากการภวานา ที่มันไปฟาดฟันกับกิเลสมันฟาดฟันไปอย่างไร ถ้า
คนเรานะ ประพฤติปฏิบัติแล้วไม่เห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง คือไม่เห็นกาย เห็นเวทนา
เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริง หมายความว่า หมายความว่าจิตมันสงบ
แล้ว จิตมีกำลังแล้ว จิตมันจับต้องได้ จิตมันรู้ก็อันได้ นั้นมันถึงจะเป็นความจริงใจ ไอ้ที่มันพูดยุ
จีไม่ทั้งนั้นนะ ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมามันจะเห็นสงครามธาตุ สงครามขันธ การต่อสู้กันนะ

ถ้าทางโลกการต่อสู้กัน เวลาเขาทำวิจัย เขาขัดแย้งกัน เขาโต้แย้งกันด้วยเหตุด้วยผล ไอ้
ก็เหมือนกัน เวลากิเลสกับกรรมในหัวใจของเรามัน โต้แย้งกันในใจของเรา ถ้ากิเลสมันโต้แย้ง ถ้า
กิเลส ในการวิเคราะห์วิจัยที่หักล้างกันด้วยเหตุผลนั้น เพราะเขามีทั้งพวกที่เห็นด้วยและไม่เห็น
ด้วยใช่ไหม นี่ก็เหมือนกัน เรามีแต่ธรรมๆ มีแต่ศีล มีแต่สมาธิ มีแต่ปัญญา ปัญญาที่เลอเลิศมาก

แต่ไม่เคยเห็นกิเลสเลย ไม่เคยเห็นคู่ขัดแย้งเลย ไม่เห็นสิ่งที่มันโต้แย้งเลย แล้วจะเอาอะไรไปโต้แย้งกับมัน

ถ้าจิตสงบเป็นสัมมาสมาธิ ถ้ามันจับได้ จิตเห็นอาการของจิต เห็นความคิด เห็นสิ่งที่พวยพุ่งออกมาจากจิต เห็นสิ่งที่มันขัดแย้งในใจ เห็นสิ่งที่มันพอใจ ถ้ามันจับต้องได้ ถ้ามันจับต้องได้ มันวิเคราะห์วิจย มันต่อสู้กันด้วยเหตุด้วยผล ด้วยเหตุด้วยผลนะ ที่เป็นธรรมด้วยเหตุด้วยผล ไม่มีการกดขี่ ไม่มีการเหยียบย่ำ

เหยียบย่ำกดขี่ไม่ได้ เหยียบย่ำกดขี่ กิเลสมันก็สงบตัวลง มันก็หลบซ่อนไป พอเดี๋ยวสมาธิเสื่อม มันก็โผล่ออกมา ในการกระทำมันต้องใช้เหตุใช้ผลพิจารณากัน โดยการเป็นสัจจะเป็นความจริง แล้วเกิดพิจารณาไปแล้วถ้าเป็นตถกตพหวนด้วยเหตุด้วยผล ด้วยคุณธรรมที่มันมีคุณค่ามากกว่า กิเลสมันยอมรับๆ มันก็ปล่อยวางๆ มันยอมรับเหตุผล ยอมรับสติปัญญาของเรา เห็นใหม่ ระหว่างสงครามธาตุ สงครามชั้นที่มันเกิดขึ้น ถ้ามันยอมรับๆ นั่นละที่มันมีการประหัตประหารกัน มันเกิดจากการกระทำอย่างนั้น

เวลาศึกษา ศึกษามาแล้ว ศึกษาๆๆ สาธุ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นศาสดาของเรานะ เราศึกษามาแล้วแหละ ศึกษาแล้วเราวางไว้ แล้วเราพยายามฝึกหัด พยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นสมบัติของเราไป ให้เป็นสติปัญญาของเรา เราเป็นช่าง เราก็ต้องมีภูมิของช่าง เราเป็นวิชาชีพใด เราก็ต้องมีองค์ความรู้จริงของเรา ในการประพฤติปฏิบัติของเรา เราก็ต้องมีปัญญาของเรา มีการประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงของเรา ประหัตประหารกัน ปล่อยแล้วปล่อยเล่า ปล่อยแล้วปล่อยเล่า เวลามันสมุจเฉทพหวน สงครามจะยุติลงต่อเมื่อมรรคสามัคคี สงครามจะยุติลงต่อเมื่อกิเลสมันตาย กิเลสมันตายเห็นใหม่

เวลาหลวงตาท่านออกประพฤติปฏิบัติ เวลาอดอาหารมันจะตาย มันจะตายแล้วนะ เวลาประพฤติปฏิบัติไป ท่านบอกว่าเวลาภาวนาไปกิเลสมันจะหลอกเลย “ตายนะ นี่ใกล้ตายแล้วละ” แต่ท่านก็บอกอะไรตายก่อน พิสูจน์หน่อย สุดท้ายท่านบอกว่ากิเลสตาย กิเลสตายไปจากหัวใจของท่าน หัวใจของท่านสะอาดบริสุทธิ์ หัวใจของท่านมีแต่สัจจะความจริง

ถ้าเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธศาสนาสอนลงที่นี้ไง ถ้าสอนลงที่นี้ สิ่งที่เราทาน ศิล ภาวนา สิ่งนี้ระดับของท่าน เราก็เสียสละของเราเพื่อให้กิเลสมันเดือดร้อน แต่คนที่มึนคุณธรรมขึ้นมาแล้ว

การเสียดสนั้นเขาสละด้วยความเป็นนิสัยของเขา แล้วเขาก็ฝึกหัดมีศีลของเขา ฝึกหัดมีปัญญาของเขา ถ้ามีปัญญาของเขานะ ธรรมจักรๆ สัจธรรมที่มันกังวานกลางหัวใจ

วันพระ วันพระๆ ประเสริฐที่ไหนดละ พระประเสริฐที่ใจนี้ใจ ใจเป็นผู้ประเสริฐ พุทธะ พุทธะ เห็นไหม เขาไปอินเดียกัน ของเราไม่ต้อง หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เราจะไปเฝ้า เฝ้าด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เฝ้าพุทระ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานใจ คุณธรรมในใจนี้ใจ เราจะเฝ้าองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เราจะอุปัฏฐาก เราจะดูแล เราจะรักษาใจ ประเสริฐ ประเสริฐที่นี้ใจ ถ้าประเสริฐที่นี้ จิตสงบแล้วมันก็ซาบซึ้งแล้วแหละ จิตสงบแล้วมันจะเชื่อมั่นใน ศาสนามาก เพราะอะไร เพราะตัวนั้นนะ ตัวสัจจะความจริงนั้นนะเป็นตัวภาชนะที่จะสัมผัส ธรรมได้

หลวงตาท่านบอกว่าไม่มีสิ่งใดสัมผัสธรรมได้ เว้นไว้แต่ความรู้สึกคือใจของคนเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดสัมผัสศาสนาได้ ไม่มีวัตถุสิ่งใดพิสูจน์ได้ เว้นแต่ความรู้สึกเท่านั้น เอวัง